

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	1.Kf.700.093/2022/7.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	felperesi képviselő (eljáró ügyvéd: felperesi jogi képviselő) (felperes jogi képviselő címe)
Az alperes:	alperes (alperes címe)
Az alperes képviselője:	alperesi képviselő (eljáró ügyvéd alperes jog képviselője) (alperesi képviselő címe)
A per tárgya:	elmaradt illetmény megfizetése iránt indított közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (46. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Budapest Környéki Törvényszék 24.K.700.526/2020/44. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 47.625 (negyvenhétezer-hatszázhuszonöt) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A per alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes adóügyi előadó munkakörben 2016. március 18. napjától 2018. július 11. napjáig állt közszolgálati jogviszonyban az alperessel. Munkaköri leírása szerint feladatát képezte az adótartozások, illetve az adók módjára behajtandó köztartozások behajtása és végrehajtása, ezen belül a gépjárműadó, az építményadó, a késedelmi pótlék, a végrehajtási költség, a közigazgatási bírság behajtásával és a behajtás érdekében végrehajtási cselekmények megtételével kapcsolatos ügyintézés.

[2] Alperesnek Képviselő-testülete 18/2014. (XI. 01.) és 32/2017. (XII. 14.) számok alatt (a továbbiakban: 2014. évi rendelet és 2017. évi rendelet) önkormányzati rendeleteket alkotott a hivatalban foglalkoztatott köztisztviselők anyagi érdekeltségi rendszeréről, melyek hatálya a felperesre, mint a hivatal adóügyi feladatait – közvetlenül vagy közvetetten – végző köztisztviselőre is kiterjedt. Mindkét rendelet célja a hivatal adóügyi feladatokat ellátó köztisztviselőinek teljesítményéhez kötött juttatásban, illetve jutalomban történő részesítése volt, melynek érdekében a rendeletek érdekeltségi alap létrehozását irányozták elő. Az érdekeltségi alap forrását a rendeletekben megjelölt, ténylegesen befolyt pénzeszközök meghatározott hányada képezte (2014. évi rendelet 3. § (1) és (3) bekezdései, 2017. évi rendelet 3. § (3) bekezdése). A 2017. évi rendelet 4. § (1) és (2) bekezdései szerint jutalék csak további pénzügyi feltételek teljesülése esetén volt fizethető; ilyen korlátozást a 2014. évi rendelet nem tartalmazott, ehelyett a 3. § (1) bekezdésében az érdekeltségi alap körébe vonható adónemek tekintetében fogalmazott meg szűkítő rendelkezést. A 2014. évi rendelet 5. § (1) bekezdése szerint az adóügyi feladatokat közvetlenül vagy közvetve ellátó köztisztviselőket illette meg jutalék, melyet az adóiroda vezetője javaslatára a jegyző határozott meg. Az 5. § (2) bekezdése a kifizetés felső határát személyenként és évenként a köztisztviselő éves illetményének 50%-ában jelölte meg. A 2017. évi rendelet 4. § (3) és (4) bekezdései értelmében az adóügyi dolgozók jutalékát a jegyző határozta meg, annak megállapításakor figyelembe kellett venni a dolgozó munkakörét, feladatkörét, az adott időszakban munkából való távollétének időtartamát, legutolsó teljesítményértékelését, valamint ügylátogatását. A 2017. évi rendelet 4. § (2) bekezdése szerint a jutalék kifizetésére évente egy alkalommal, a feltételek teljesülése esetén, a zárszámadás elfogadását követően kerülhetett sor. A 2014. évi rendelet 3. § (2) bekezdése alapján az érdekeltségi alap összegét az PROGRAM program által előállított zárasi összesítő adatai, valamint az analitikus nyilvántartások összesített adatai alapján kellett megállapítani.

[3] Az alperes a felperest a 2016-ban végzett adóbehajtási feladatok ellátása után 2017. májusában célprémium jogcímén 700.000 forint jutalékban részesítette. A 2017. és 2018. évek tekintetében ugyanakkor jutalékot nem fizetett a felperes részére, annak ellenére, hogy a megjelölt időszakban a hivatal többi adóügyi dolgozóját célprémium jogcímén átlagosan évi 1.000.000 forint juttatásban részesítette.

A felperes keresete és az alperes védírata

[4] A felperes módosított keresetében elsődlegesen kártérítés jogcímén, másodlagosan elmaradt illetmény jogcímén 2017. év vonatkozásában 1.000.000 forint, 2018.

év tekintetében 500.000 forint, valamint ezen összegek után törvényes késedelmi kamat megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Állította, hogy az alperes a perrel érintett időszakban a jogszabályi előírásokat figyelmen kívül hagyva érdekeltségi alapot nem hozott létre, adóügyi jutalékot nem fizetett a részére, pedig a rendeletekben meghatározott érdekeltségi alap létrehozásának és az adójutalék kifizetésének feltételei fennálltak. A követelés összecszerúsége körében az adóügyi csoportban foglalkoztatott köztisztviselők számára átlagosan kifizetett évi célprémium, valamint a 2016. évre vonatkozóan részére folyósított jutalék összegére alapítottnak jelölte meg kereseti igényét.

[5] Az alperes védiratában a kereset elutasítását kérte, azt mind jogalapjában, mind összecszerúságában vitatva. Álláspontja szerint a jutalék összege nem automatikusan jár, az a jegyző diszkrecionális jogkörébe tartozó döntés. A jutalék összeg megállapításakor a 2017. évi rendelet előírásai szerint számos körülményre kell figyelemmel lenni. A rendeletekben meghatározott feltételek sem 2017., sem 2018. évben nem teljesültek, ezért érdekeltségi alap létrehozására nem került sor. Az adóügyi dolgozók részére – a felperes kivételével – kifizetett összegek nem az érdekeltségi rendelet alapján, hanem a polgármesteri hivatal céljutalom, projektpremium költségvetési keretéből kerültek kifizetésre.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[6] Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek elmaradt illetményként a 2017. év vonatkozásában 1.000.000 forintot és ezen összeg után 2018. május 11. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes késedelmi kamatot, valamint a 2018. év tekintetében 500.000 forintot és ezen összeg után 2019. május 11. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes késedelmi kamatot, illetve 95.250 forint perköltséget.

[7] Döntésének indokolásában rögzítette, hogy az alperes képviselő-testülete a helyi adókról szóló 1990. évi C. törvény 45. §-ában kapott felhatalmazás alapján alkotta meg a 2014. és 2017. évi önkormányzati rendeleteket, melyekben kötelező jelleggel írta elő a teljesítményhez kötött juttatás, illetve jutalom fedezetét képező érdekeltségi alap létrehozását 2015. január 1., illetve 2018. január 1. napjától kezdődően. Ezen rendeletekkel az alperes kötelezettséget vállalt arra, hogy a hivatalban foglalkoztatott, adóügyi feladatokat ellátó köztisztviselőknek a rendeletekben foglalt feltételek teljesülése esetén jutalékot fog fizetni, így az a felperest alanyi jogon illette meg; a kifizetés engedélyezése – az alperes álláspontjával szemben – nem a jegyző diszkrecionális jogkörébe tartozó döntés volt. Az alperes nem hivatkozhat alappal arra, hogy elmulasztotta az érdekeltségi alap létrehozását, az nem értékelhető a felperes terhére, hogy az alperes a saját rendeletét nem hajtotta végre. Hivatkozott e körben a Kúria hasonló tényállású ügyben hozott Mfv.II.10.123/2021/5. számú ítéletében foglaltakra.

[8] A felperes által előterjesztett bizonyítási indítványra igazságügyi könyvszakértőt rendelt ki a perben, akinek – a rendeletekben előírt feltételek teljesülésének elsődleges meghatározását követően – a 2016-2018. adóévekre vonatkozóan a beszédett

adóhiányokból, adótartozásokból befolyt összeg meghatározása, a befolyt adóbevételeknek az előírt bevételekhez való viszonyítása, valamint a behajtási cselekményeknek a felperes tényleges teljesítményéhez történő hozzárendelése képezte a feladatát. A kirendelt igazságügyi könyvszakértő által az PROGRAM szoftver „zárasi összesítők” megnevezésű listáiban szereplő adatok felhasználása mellett készített szakvélemény és kiegészítő szakvélemény alapján az elsőfokú ítélet [17] - [20] bekezdéseiben ismertetett részletes levezetés adataiból megállapította, hogy a perrel érintett évek mindegyikében teljesültek az érdekeltségi alap létrehozásának és az adójutalék kifizetésének feltételei; 2016. évben 5.344.524 forintot, 2017. évben 6.267.638 forintot kellett volna az érdekeltségi alap feltöltésére fordítani. 2018. év tekintetében azt rögzítette, hogy a 2018. június 30-i állapot szerint nem teljesült a 2017. évi rendelet 4. § (1) bekezdése által előírt azon feltétel, miszerint az összes adóhátralék összege az előző évi összes adóhátralék összegét nem haladhatja meg; a 2018. december 31-i állapot szerint azonban már e feltétel teljesülése is megállapítható, ami azt eredményezi, hogy a félévi adatok alapján a felperes nem részesíthető jutalékban, az évvégi állapot szerint azonban igen. 2018. évre vonatkozóan az érdekeltségi alapba 3.508.498 forintot kellett volna feltölteni. A felpereshez köthető behajtási cselekmények 2016. évben az összes dolgozó behajtási cselekményéhez viszonyítottan 86,76%-ot, 2017-ben 91,3%-ot, 2018-ban 24,6%-ot tettek ki.

[9] Az elsőfokú bíróság a felperes közszolgálati jogviszonyának 2018. július 11-i megszűnése ellenére megállapíthatónak tartotta a felperes jutalékra való jogosultságát a 2017. évi rendelet 4. § (1) és (2) bekezdéseiben foglaltakra tekintettel. Álláspontja szerint a jutalék kifizetésének feltételeit az évvégi zárszámadást követően, a zárasi összesítő adatok ismeretében lehet megállapítani, e körben nem bír jelentőséggel a felperes jogviszonyának időközbeni megszűnése. Azt a körülményt, hogy a felperes 2018. évben csak fél évet töltött jogviszonyban az alperesnél, a kereseti igény összecszerúsége körében kell figyelembe venni.

[10] Az összecszerúség tekintetében a szakvéleményre alapítottan elfogadta a felperes érvelését, és arra a következtetésre jutott, hogy a 2017. év vonatkozásában megjelölt 1.000.000 forint, illetve a 2018. év tekintetében igényelt 500.000 forint kereseti igény nem eltúlzott, annak kifizetése a felperes részére megállapítható. Hangsúlyozta, hogy a 2014. évi rendelet alapján a 2017. év tekintetében a jutalék kifizetésének különleges feltétele nem volt; annak meghatározására az 1. § (2) bekezdésében megfogalmazott célok szerint, a munkavégzés minősége és mennyisége arányában, a teljesítmény alapján kerülhetett sor. A 2018. évre irányadó 2017. évi rendelet ezt annyiban módosította, hogy a 4. § (4) bekezdésében előírta az adóügyi dolgozók jutalékának meghatározásakor a dolgozók munkakörének, feladatkörének az adott időszakban munkából való távolléte időtartamának, legutolsó teljesítményértékelésének és ügylátralékának figyelembevételét. A 2018. évi kereseti igény tekintetében az állapítható meg, hogy a felperes a munka- és feladatköréből adódóan az önkormányzathoz befolyó adóbevételek növelése körében nyilvánvalóan élen járt, a behajtásokkal, végrehajtási cselekményekkel kapcsolatban közvetlen adóügyi feladatokat látott el. Legutolsó teljesítményértékelései 2016. második félévre vonatkozóan 98,67%-os, 2017. év első félévi időszakában 100%-os eredményt mutattak. A 2017. évi hatósági munka körében készült kimutatás alapján a felperes hozta magasan a legtöbb adóbehajtással, végrehajtással összefüggő határozatot, ügylátralékokra esetében az alperes maga sem hivatkozott. A munkából való távollét kapcsán a felperes által 24.K.28.459/2019/6. szám alatt becsatolt havi illetmény számfejtésekről készült igazolások alapján 2017. évben a felperes – az alperesi állítással szemben – 7 munkanapot, 2018-ban 30 munkanapot volt távol. A felperes vonatkozásában felmerülő és értékelendő valamennyi körülményt mérlegelve a

keresetet mind jogalapjában, mind összecszerűségében teljes mértékben megalapozottnak találta.

[11] Rámutatott, hogy a rendeletekben foglaltak elmulasztása a munkáltató terhére értékelendő; nem helytálló az az alperesi álláspont, miszerint a jegyző diszkrecionális jogkörébe tartozó döntést a bíróság ítéletével nem pótolhatja. A felperes elsődleges, kártérítés jogcímén előterjesztett kereseti igénye tekintetében a BH1999. 475. számú döntésre utalással kifejtette, hogy nem tartoznak a kártérítési felelősség körébe a munkáltató anyagi helytállásának azon esetei, amikor a törvény konkrétan meghatározza a fizetési kötelezettség jogcímét. Rögzítette azt is, hogy a másodlagos kereseti igény összecszerűsége körében hozott döntése során figyelemmel volt az érdekeltségi alapból történő kifizetésnek a 2014. évi rendelet 5. § (2) bekezdésében meghatározott felső határára.

Az alperes fellebbezése és a felperes fellebbezési ellenkérelme

[12] Az alperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a felperes keresetének elutasítását, másodlagosan az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a felperesi követelés 840.000 forint összeget meghaladó elutasítását kérte.

[13] Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 78. § (2) bekezdésébe, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 263., 279. és 317. §-aiba, továbbá a 2014. és a 2017. évi rendeletekbe ütközik. Az elsőfokú bíróság ítélete iratellenes, az annak alapjául szolgáló szakértői vélemény megalapozatlan; az elsőfokú bíróság a tényállást nem helytállóan állapította meg, a bizonyítékokat nem megfelelően mérlegelte. Fenntartotta azon álláspontját, hogy a jegyző diszkrecionális mérlegelési jogosultsággal rendelkezik a jutalék kifizetése körében, melyet a bíróság ítélete nem pótolhat. A jutalék kifizetésének – a számszaki követelmények teljesülésén túl – a rendeletek 1. §-aiban meghatározott célok teljesülése is feltételét képezi. Az elsőfokú bíróság megsértette a tényállás feltárási kötelezettségét azáltal, hogy ítélete [23] bekezdésében iratellenes és az ügygel össze nem függő hangulati elemeket rögzített (a felperes az adóbevételek növelése körében nyilvánvalóan élen járt, illetve a felperes hozta magasan az adóbehajtással, végrehajtással összefüggő legtöbb határozatot). Utalt arra, hogy a felperes mind munkaköri leírása, mind saját nyilatkozata szerint kifejezetten adóbehajtással foglalkozott, a végrehajtások tartoztak a feladatkörébe, tehát ez az adóügyi dolgozók közül az ő kiemelt feladatát képezte. Nem lehet irányadó a jutalék megállapítása körében az, hogy a többi dolgozóhoz képest ő hozta magasan a legtöbb végrehajtással összefüggő határozatot, mivel ez a részfeladat kifejezetten az ő munkakörébe tartozott, az a más adózási feladatot végző dolgozók adóvégrehajtási munkájával nem összehasonlítható. Egyébiránt ezen dolgozók hozták meg azokat az adómegállapító határozatokat, amelyek nélkül a felperes által meghozott végrehajtási határozatok nem lettek volna meghozhatók. Iratellenes és okszerűtlen az a megállapítás is, hogy a felperes az adóbevételek növelése körében nyilvánvalóan élen járt. Az elsőfokú bíróság tévesen tekintette az eredményesség mérőszámának azt, hogy az összes, végrehajtási tevékenységből befolyt összeg hány százaléka tekinthető a felperesi tevékenység eredményének, figyelemmel a többi adóügyi dolgozó eltérő feladatkörére, továbbá arra, hogy a behajtási, végrehajtási cselekmények eredményességét nem a behajtott összeg, hanem a

kintlévőségek, azaz az adóhátralékok összege határozza meg. A szakértői vélemény 72. oldalától kezdődően ismertetett adatok alapján az állapítható meg, hogy a felperesnek a behajtási, végrehajtási cselekményekkel elért eredménye nem járult hozzá az önkormányzati adóbevételek növekedéséhez, mert a hátralékok, kintlévőségek összege eközben növekedett, amiből pedig az a következtetés vonható le, hogy a behajtási feladatok végrehajtása nem volt eredményes, azaz nem teljesült a rendeletek 1. §-ában rögzített cél. Kifejtette azt is, hogy az adóbevétel növekedése az adóbevétel teljesülésétől eltérő fogalom. Az adóbevétel akkor teljesül, ha az előírt adó befizetésre kerül, és akkor növekszik, ha az adóügyi dolgozók be nem vallott adót tárnak fel, mert ebben az esetben nem tervezett adóbevétellel növekszik a bevételek köre; a felpereshez ugyanakkor ilyen adóbevétel nem kapcsolható. Kifogásolta, hogy a szakértő a kiegészítő szakértői vélemény 5.1.1.1.4. pontjában becsléssel határozott meg összeget ahelyett, hogy azt az alap számítása körében – az adat rendelkezésre állásának hiányában – figyelmen kívül hagyta volna. Az önkormányzat által a nyilvántartásai vezetéséhez alkalmazott PROGRAM program a kérdéses időszakban a szakértő által kért táblákat nem tudta elkészíteni, utólag ezen adatok nem nyerhetők ki belőle, amit azonban nem lehet az ő terhére róni, a szakértői megállapítás pedig nem alapulhat becslésen.

[14] Álláspontja szerint a felperes kereseti kérelme nem tartalmazta annak levezetését, hogy milyen jogszabályok alapján és miért jogosult az általa megjelölt összegben jutalékra; a felperes tekintetében továbbá a jutalék kifizetésének feltételei nem teljesültek. Amennyiben a feltételek teljesülése mégis megállapítható lenne, a jutalék megállapított összege nem egyeztethető össze a rendeletek előírásaival és a felperes kereseti előadásával. Az elsőfokú ítélet [17] és [19] bekezdéseiben meghatározott, az érdekeltségi alap forrását és mértékét képező összeg a rendeletek eltérő előírása hiányában a jogosult dolgozók részére egyenlő mértékben áll rendelkezésre. A rendeletek hatálya alatt 2017. évben 7 főre, 2018. évben 9 főre lebontva kellett volna megállapítani az alapból kifizethető összegeket. Erre figyelemmel 2017. évben a felperesnek 895.376 forint, míg 2018. évben 389.833 forint lett volna maximálisan kifizethető. A 10 hónapra megállapított 700.000 forint összegű jutalék 12 hónapra vetítve legfeljebb 840.000 forint összegű jutalékot alapozhatott volna meg. 2018. évben a munkában töltött idő és a távollét figyelembevételével a rendelkezésre álló keret fele, azaz legfeljebb 194.916 forint illethette volna meg a felperest. Ugyanakkor ezen év vonatkozásában nem lehet figyelmen kívül hagyni azt, hogy a felperesi jogviszony megszűnésének időpontjában az adóteljesülés adatai alapján a jutalék kifizetésnek feltételei nem álltak fenn. A 2018. évi követelés tekintetében ezért a kereset alaptalanságát kellett volna az elsőfokú bíróságnak megállapítania; a 2017. évi rendeletben foglalt feltételek ugyanis csak az adóév azon részében teljesültek, amikor a felperessel már nem állt jogviszonyban, a jutalékfizetés feltételeinek teljesítése nem az ő tevékenységének eredményére vezethető vissza, ezért arra nem formálhat igényt.

[15] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint az alperes fellebbezése nem felel meg a Kp. 100. § (2) bekezdés b) pont második fordulatának és c) pontjának. Az alperes továbbá akként jelölte meg a fellebbezés alapjául szolgáló jogszabálysértésként a Kp. és a Pp. bizonyításra vonatkozó szabályait, hogy nem adta konkrét indokát annak, hogy ezeket az eljárásjogi szabályokat az elsőfokú bíróság eljárása során miért, mennyiben és mely okból sértette meg. A szintén megjelölt Pp. 317. §-a körében a fellebbezés konkrét tényállítást és jogi érvelést nem tartalmaz. Nem fogadható el az adóügyi rendeletek céljának megsértésére való alperesi hivatkozás. Az önkormányzati rendeletek nem tesznek különbséget az adóügyi dolgozók

között abból a szempontból, hogy egyes részfeladatok mely dolgozók munkaköri kötelességét képezik. A kiegészítő szakvélemény alperes által hivatkozott pontjában 150.000 forintos szakértői becslésre került sor a talajterhelési díj tekintetében, ami érdemi szempontból nem változtatott az érdekeltségi alapon, különösen, hogy azt a szakértő nem hozzáadta, hanem levonta az érdekeltségi alpból, becslésével tehát csökkentette a kereset alapjául szolgáló összeget. A jutalék adóügyi dolgozók közötti egyenlő arányban történő elosztásának alperes által hivatkozott kötelezettsége sem az adóügyi rendeletekből, sem az adójutalék rendeltetéséből nem következik. Az alperesi kötelezettség elmulasztása nem hozhatja őt hátrányba. A 2018. évre vonatkozó 2017. évi rendelet 4. § (1) és (2) bekezdései alapján a jutalékra való jogosultságát nem félévkor, hanem az év végén kellett vizsgálni, ezért a jutalék őt 2018. évre is megillette.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[16] A fellebbezés alaptalan.

[17] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 108. § (1) bekezdése alapján, az alperes által előterjesztett fellebbezés és a felperesi fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálta felül.

[18] Az ellenkérelemben hivatkozott visszautasítási indokokat – a Kp. 100. § (2) bekezdés b) pont második fordulatanak és c) pontjának sérelme – a másodfokú bíróság nem tartotta alkalmazhatónak. A „közzétett kúriai határozat és annak az a része, amelytől az ítélet jogkérdésben eltér” fellebbezési tartalmi elem megjelölésének nem automatikusan kell a fellebbezés részét képeznie, amennyiben a fellebbező fél nem azonosít olyan kúriai döntést, amelytől a fellebbezéssel támadott bírósági döntés jogkérdésben eltér és erre a jogsérelemre fellebbezésében nem hivatkozik, azt nyilvánvalóan megjelölnie sem kell. A fellebbezés továbbá beazonosítható módon tartalmazta az alperes elsődleges és másodlagos kérelmeit, ezért azok határozott fellebbezési kérelemként elfogadhatóak voltak.

[19] Helytállóan mutatott rá ugyanakkor a felperes ellenkérelmében arra, hogy a fellebbezés eljárásjogi és anyagi jogi jogszabálysértésen alapul, melyek közül az eljárásjogi szabálysértések körében a Pp. 317. §-ának általa hivatkozott sérelme tekintetében az alperes konkrét tényállítást és jogi érvelést nem fogalmazott meg, arra a fellebbezés tartalmából sem lehet következtetni. Ennek hiányában az ezen jogszabályhely által előírt, a pervezetés körében a bíróság kötelezettségét képező felhívások elmulasztása nem állapítható meg.

[20] Az ítéltábla először az alperes által hivatkozott eljárásjogi szabálysértéseket vizsgálta, melyek közül az alperes által előadottak alapján a Pp. 263. §-ában foglaltak sérelme szintén nem állapítható meg, mivel a fellebbezés nem tartalmaz arra való hivatkozást, hogy az elsőfokú bíróság valamely bizonyítékot annak ellenére ne vett volna figyelembe, hogy az a

tényállás megállapítására alkalmas volt; a szabad bizonyítás rendszerét ne alkalmazta volna; bizonyítékot a tényállás megállapítása körében figyelmen kívül hagyott volna. Úgyszintén arra nézve sem tett előadást az alperes, hogy az elsőfokú bíróság valamely más hatóság döntését vagy fegyelmi határozatot, illetve az azokban megállapított tényállást önmagára nézve kötelezőnek ismert volna el. Ezen körülményekre vonatkozóan a peres eljárás iratai sem tartalmaznak adatot.

[21] A Kp. 78. § (2) bekezdésében és a Pp. 279. § (1) bekezdésében foglaltakra történő hivatkozással a fellebbezés tartalmából megállapíthatóan az alperes a tényállás megállapítási kötelezettség sérelmére, illetve a bizonyítékok téves mérlegelésére kívánt hivatkozni, és e körben a rendeletek általa felhívott előírásai, mint anyagi jogi szabályok téves értelmezésére hivatkozott. Ezen eljárásjogi szabálysértések tehát az anyagi jogi szabálysértésekkel együttesen vizsgálándók és sérelmük csak abban az esetben állapítható meg, ha a rendeletek fellebbezésben felhívott rendelkezéseinek elsőfokú bíróság általi téves értelmezése vagy alkalmazása azt eredményezte, hogy abból az elsőfokú bíróság helytelen tényállást állított fel és a bizonyítékok téves értékelését valósította meg, amely az ügy érdemét is befolyásolta.

[22] Az alperes által felhozott, a rendeletek előírásainak értelmezésével összefüggő kifogások ugyanakkor alaptalannak bizonyultak. Ahogyan azt az elsőfokú bíróság ítéletében – a Kúria hasonló tényállású ügyben hozott Mfv.II.10.123/2021/5. számú eseti döntésére hivatkozással – helytállóan rögzítette, az alperes a rendeletek megalkotásával kötelezettséget is vállalt arra, hogy az általa rendeletekbe foglalt feltételek teljesülése esetén a jutalékot az adóügyi dolgozóknak kifizeti, arra így az adóügyi dolgozók – köztük a felperes – anyagi jogot szerez. Alapvetően téves ezért az alperes azon álláspontja, hogy a jutalék folyósítása a jegyző diszkrecionális jogkörébe tartozik. Az a körülmény, hogy a 2014. és 2017. évi rendeletekben az adóiroda vezetőjének javaslatára a jegyző jutalék meghatározási kötelezettsége szerepel, nem azt jelenti, hogy a jutalékfizetési feltételek megállapíthatósága esetén a jegyző diszkrecionális döntési jogosultsággal bír a kifizetésről vagy a kifizetés mellőzéséről. A rendeletek ilyenén szabályozása – az alperesi állásponttal szemben – azt hivatott szolgálni, hogy e feladat ellátásával az a konkrét személy kerüljön megbízásra, aki garantálja a jutalék kifizetését.

[23] Alaptalanul hivatkozott az alperes iratellenes és üggyel össze nem függő hangulati elemek elsőfokú ítéletben történő szerepeltetésére. Az általa sérelmezett indokolási rész iratellenességét nem támasztotta alá, a kifogásolt mondatok pedig a felperes helytálló észrevétele szerint ténybelileg pontos megállapítások. A felperesnek valóban munkaköri kötelezettségét képezte az adóbehajtási, végrehajtási feladatok ellátása és a rendeletek által előírt feltételrendszerben az elsőfokú bíróságnak szükségszerűen vizsgálnia kellett azt, hogy a jutaléokra igényt formáló felperes az alperesnél adóügyi feladatokat közvetlenül vagy közvetetten látott el, bevételt eredményező tevékenységet közvetlenül vagy közvetetten folytatott. A 2017. évi rendelet 4. § (4) bekezdése alapján pedig releváns az a körülmény is, hogy ezen feladatokat mely munkakörben látta el, illetve milyen eredményességgel végezte. Ezen adatokra vonatkozóan objektív statisztikai elemzés áll rendelkezésre, melyet az alperes elvi jellegű kifogásokkal támadott a fellebbezésében. Az a körülmény tehát, hogy az alperesnél az adóügyi irodán dolgozók munkaköre, feladatköre milyen tevékenységeket

foglalt magában és ezekhez képest a végrehajtással összefüggő határozatok meghozatala, mint bevételt eredményező tevékeny közvetlen végzése egy vagy több személy feladatát képezte, a jutalékra való jogosultság kérdésében a rendeletek szabályozási körében jelentőséggel bíró, releváns tényező volt a perben. A felperes jutalékra formált igényének jogalapja és összecszerúsége vizsgálata tekintetében logikus és életszerű annak tényállási elemként történő rögzítése, hogy a jutalékra jogosult adóügyi dolgozók közül arányaiban ő hozta a legtöbb végrehajtással összefüggő határozatot, az ő tevékenysége döntő mértékben hozzájárult az adóbevételek növeléséhez. Az a körülmény, hogy az elsőfokú bíróság megfogalmazása, szóhasználata az alperes számára nem elfogadható, ugyanakkor az a tényállás megállapítása körében releváns elem vizsgálatának eredményét rögzíti, jogszabálysértésként nem fogadható el, sem a tényállás tisztázási, sem pedig a bizonyítékok értékelése körében fennálló kötelezettség sérelmét nem idézi elő.

[24] Az alperes arra is hivatkozott, hogy a jutalék kifizetésének feltételét képezi a rendeletek 1. §-ában meghatározott célok teljesülése. Ezzel összefüggésben az ítéltábla rögzíti, hogy ezen előírások – elnevezésükre is figyelemmel – nem teljesítendő feltételeket, hanem a rendeletek alkotója által kitűzött elérendő, megvalósítandó célokat jelentenek, melyek elérése érdekében került sor a rendeletek megalkotására. Helyesen utalt ezért a felperes arra, hogy a célok nem tekinthetők egyúttal eredményességi mérőszámoknak, hanem annak megjelölésére szolgálnak, hogy a rendeletek alkotója milyen szempontokat kívánt érvényre juttatni, milyen távlati törekvések vezérelték a szabályozás megalkotásában. A célok kitűzése éppen abban motiválja a rendeletek hatálya alá tartozó személyeket, hogy munkájuk végzése során azokra figyelemmel tevékenykedjenek, ezáltal anyagilag is érdekeltté váljanak munkájuk minél hatékonyabb végzésében.

[25] Az alperes jogszabályi alátámasztás nélkül hivatkozott arra, hogy a jutalékban való részesüléshez a felperesi tevékenység eredményeként a kintlevőségek összegének csökkennie kell. A rendeletek konkrétan előírják az érdekeltségi alap képzésének módját, a figyelembe veendő, érdekeltségi alapot képező pénzüsszegek mértékét és számítási metodikáját. A behajtási, végrehajtási cselekmények eredményességét – az alperesi állásponttal szemben – a rendeletek által kijelölt fogalmi körben kell értelmezni, és ennek során azokat a szempontokat kell értékelni, amelyeket a rendeletek kifejezetten előírnak. A 2014. évi rendeletben az alperes által megjelölt megszorító kitétel nem szerepelt, az e körben részletesebb szabályokat tartalmazó 2017. évi rendelet a 4. § (1)-(2) bekezdéseiben a folyó évre elszámolt folyó évi befizetés helyesbített folyó évi terheléshez viszonyított önkormányzati szinten elért 85%-os arányát támasztotta feltételként amellet, hogy az összes adóhátralék összege önkormányzati szinten nem haladhatta meg az előző évi összes hátralék összegét. Erre figyelemmel a perben a jutalékban való részesülés feltételrendszere körében az adóhátralék összege kizárólag olyan szempontból képezte vizsgálat tárgyát, hogy azt az előző évi összes hátralék összegéhez, nem pedig az egyes dolgozók végrehajtási cselekményeivel elért eredményéhez kellett viszonyítani; a 2017. évi rendelet fogalomkörében e két tényező (adóhátralék összege és dolgozók teljesítménye) különálló, és nem egymással összekapcsolt értékelési szempontot képezett. Az adóhátralék összege a jutalék fizetésének a 2017. évi rendelet 4. § (1) bekezdésében rögzített objektív pénzügyi feltételrendszerbeli elemét, míg a dolgozók teljesítménye az egyes dolgozók részére fizethető jutalék összeg megállapításának a 4. § (4) bekezdésben felsorolt szubjektív tényezőinek egyik elemét jelentette. Az előző évi adóhátralék összegét meg nem haladó hátralék továbbá az előző évvel megegyező mértékű is

lehetett, az adóhátralék – és nem az alperes által hivatkozott kintlevőségek összessége – csökkenése tehát nem volt feltétel. Az alperes ezért tévesen érvelt a behajtási feladatok felperesi általi végrehajtásának eredménytelenségével, mint a jutalékban való részesülést kizáró feltétellel.

[26] Megalapozatlanul hivatkozott továbbá arra is, hogy a perben el kell határolni egymástól az adóbevétel növekedésének, illetve teljesülésének fogalmi körét, mivel – az előző bekezdésben kifejtettekre is figyelemmel – a perben vizsgálandó, rendeletekben foglalt anyagi jogi rendelkezések a fenti elhatárolást nem tartalmazták, ilyen értékelési szempontot nem rögzítettek.

[27] A szakértői vélemény alaptalansága körében az alperes egyetlen kifogást hozott fel, mégpedig a kiegészítő szakvélemény 5.1.1.4. pontjában becsléssel meghatározott összeget, ami azonban a felperes helyes észrevétele szerint érdemben nem változtatott az érdekeltségi alapon arra tekintettel, hogy az az alperes számára kedvező eredménnyel járt, a kereset alapjául szolgáló összeget csökkentette. Ahogyan továbbá az az elsőfokú bíróság által hivatkozott Mfv.II.10.123/2021/5. számú kúriai ítéletben is szerepel, alapvető követelmény, hogy a felperest ne érje hátrány amiatt, hogy az alperes nem tett eleget nyilvántartási vagy adatszolgáltatási kötelezettségének. Az a körülmény, hogy a bizonyításra kötelezett fél nem képes valamennyi bizonyítékot szolgáltatni – mert jelen esetben az az PROGRAM programból nem nyerhető ki –, nem minden esetben eredményez bizonyítatlanságot. Ennek vizsgálata során különös súllyal szükséges értékelni azt, hogy a hiányolt bizonyítékok objektíve melyik félnek felróhatóan nem állnak rendelkezésre. Ez az értékelés nem jelenti a bizonyítási teher megfordulását, azonban egyéb perbeli bizonyíték bizonyító erejének súlyára kihathat. Mindezek alapján nem értékelhető a felperes hátrányára, hogy a szóban forgó adat az PROGRAM programból utólag nem volt kinyerhető, és a szakvéleményben e körben tett megállapítását a szakértő helyesen alapította az általa alkalmazott becslésre.

[28] Az alperes tévesen érvelt fellebbezésében azzal, hogy a felperesi követelésösszepszerűsége körében azért alaptalan az elsőfokú ítélet, mert a jutalékot egyenlő mértékben kellett volna elszámolni a jogosult dolgozók között. A 2014. évi rendelet ilyen előírást nem tartalmazott (az 1. § (2) bekezdésében megfogalmazott céljai ezzel kifejezetten ellentétesek voltak), a 2017. évi rendelet 4. § (3)-(4) bekezdései pedig éppen a dolgozókhoz kapcsolódó szempontok egyéniesített értékelését írták elő: a jutalékban való részesítés és annak összegének meghatározása során vizsgálni kellett a dolgozó munkakörét, feladatkörét, az adott időszakban a munkából való távollétének időtartamát, legutolsó teljesítményértékelését, valamint ügyhátralékát. Ez az alperesi kifogással ellentétben éppen arra az eredményre vezet, hogy az érdekeltségi alapon található összeget a jogosult dolgozók között nem egyenlő arányban, további vizsgálat nélkül és automatikusan kellett felosztani. Az alperes továbbá nem vezette le és támasztotta alá azon számítását, hogy a keresetösszepszerűsége körében a 2016. év 10 hónapja tekintetében általa a felperes részére megállapított és folyósított 700.000 forint összegű jutalékra, valamint a 2017. év vonatkozásában szintén általa a többi dolgozónak fizetett 1.000.000 forint összegű juttatásra figyelemmel az elsőfokú bíróság a 2017. évre miért legfeljebb 840.000 forint összegű jutalékot állapíthatott volna meg a felperes részére. Ennek hiányában az elsőfokú bíróság mérlegelésével szemben támasztott kifogása az általánosság szintjén maradt, súlytalanná vált.

[29] A 2018. év vonatkozásában a jutalékra való jogosultság kérdésében a 2017. évi rendelet 4. § (1) és (2) bekezdéseiben foglaltak vizsgálata eredményeként az elsőfokú bíróság ítéletében szereplővel egyező következtetés vonható le. A felperes a közszolgálati jogviszony 2018. július 11-i megszűnése ellenére is jogosult a jutalékra, mivel az arra való jogosultságát és a kifizetés feltételeit – a 2017. évi rendelet 4. § (1)-(2) bekezdéseivel ellentétes rendelkezése hiányában – a teljes év vonatkozásában évente egy alkalommal, a zárszámadás elfogadását követően, az év végén kellett vizsgálni. A jutalékban való részesülés feltétele körében tehát a jogviszony megszűnésének időpontja, a „tört év” nem releváns tényező. Az alperes tévesen hivatkozott ezen kérdéssel összefüggésben a szakvéleményre, mivel abban a szakértő kifejezetten rögzítette: nem szakkérdést, hanem jogkérdést jelent annak eldöntése, hogy a jogosultság szempontjából mely időállapotot kell vizsgálni. Az elsőfokú bíróság a 2017. évi rendelet fentiekben felhívott rendelkezései alapján helytállóan helyezkedett arra az álláspontra, hogy a 2018. évvégi adatok alapján a felperest a jogviszony 2018. július 11-i megszűnésétől függetlenül megillette a jutalék; a jogviszony megszűnésének ténye nem a jogalap, hanem az összecszerűség körében értékelendő, amit az elsőfokú bíróság – az alperes által nem vitatottan – meg is tett. Figyelemmel arra, hogy a jutalék összegének dolgozók közötti egyenlő mértékű elosztásának elvét a másodfokú bíróság a [28] bekezdésben kifejtettek szerint nem találta alkalmazandónak, az alperesnek a 2018. év vonatkozásában a felperest megillető jutalék összeg körében ezen elvre alapítottan kifejtett álláspontja sem foghatott helyt.

[30] Mindezekre tekintettel megállapítható, hogy ítéletének meghozatala során az elsőfokú bíróság a fellebbezésben megjelölt eljárásjogi szabálysértéseket nem követte el, az anyagi jogi rendelkezéseket helytállóan értelmezte és alkalmazta, ítéletét ezért a másodfokú bíróság a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[31] A másodfokú bíróság a Kp. 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pervesztes alperest a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, amelynek mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) és (5) bekezdéseire figyelemmel állapította meg, melynek során a felperes által felszámított költség összegét az ügy bonyolultságára, a felperes által benyújtott fellebbezési ellenkérelem elkészítésének munka- és időigényére, valamint a tárgyaláson kívüli elbírálásra tekintettel az elvégzett ügyvédi tevékenységgel arányban állónak ítélte.

[32] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű fellebbezési illeték az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontjában biztosított teljes személyes illetékmentessége folytán a Pp. 96. § (1) bekezdés b) pontja, valamint 102. § (1) és (6) bekezdései értelmében az állam terhén marad.

[33] Az ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 77. §-a értelmében tárgyaláson kívül bírálta el.

[34] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2022. szeptember 14.

dr. Rác Krisztina s. k.
k.

dr. Antal Regina s. k.

dr. Kincsesné dr. Szalai Kornélia s.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró